

Národní divadlo

Ředitel ND: akad. arch. Daniel Dvořák

Šéf baletu ND: Petr Zuska

Šéf činohry ND: Michal Dočekal

Šéf opery ND: Jiří Nekvasil

TISKOVÉ INFORMACE

Projekt BOUDA III

1. – 27. června 2006 na piazzetě u Národního divadla

OPERA

Lukáš Hurník (1967) – **THE ANGELS**

Světová premiéra 1. 6. v 18 hodin

BALET

TANEC V BOUDĚ

5. a 6. 6. ve 20.30 hodin

ČINOHRA

Iva Klestilová (1964) – **HRDINOVÉ**

Česká premiéra 17. 6. ve 20.30 hodin

Projekt BOUDA III se koná pod záštitou starosty Městské části Praha 1 Vladimíra Vihana

Projekt BOUDA III

1. – 27. června 2006 na piazzetě u Národního divadla

Na piazzetě u Národního divadla opět vyroste BOUDA III, letní scéna, v níž se ve dnech 1. – 27. června 2006 představí všechny tři umělecké soubory ND – balet, činohra i opera.

V rámci Mezinárodního hudebního festivalu Pražské jaro 2006 projekt zahájí 1. června v 18 hodin světová premiéra opery Lukáše Hurníka (hudba) a Petra Čenského (libreto) **THE ANGELS**, připravená v koprodukcii s Dětskou operou Praha a Českým rozhlasem. THE ANGELS je představení určené pro tři generace, jedná se o operní show, ve které se v jedné z hlavních rolí představí také Daniel Hůlka.

Balet si pro tento projekt připravil představení s názvem **TANEC V BOUDĚ**, které divákům představí novou choreografickou vlnu mladých tvůrců z řad souboru baletu Národního divadla. Taneční večer je sestaven z choreografií, které mají společnou dramaturgickou linku, a tou je etnická hudba z nejrůznějších koutů světa. Přijďte a nechte se pohládit hudbou a tancem plným pocitů, od melancholie až po komiku.

Druhá polovina projektu BOUDA III patří činohře, a sice hře Ivy Klestilové **HRDINOVÉ**. Tato scénická báseň – happening – performance – setkání bude mít v Boudě českou premiéru 17. června ve 20.30 hodin. HRDINOVÉ jsou pokusem o extrovertní výpověď o lidech 21. století, o přesycení informacemi, neschopnosti nalézt sebe sama v hluku města, o tom, jak žít a přežít v době, kdy „dneska již znamená včera“. Režie byla svěřena dvojici mladých režisérů, působících pod značkou SKUTR.

Završením projektu i divadelní sezony 2005/2006 bude **DIVADELNÍ PLES**, který se uskuteční **28. června od 19 hodin** v Boudě.

Projekt **BOUDA III** se koná pod záštitou starosty MČ Praha 1 Vladimíra Vihana, autorem architektonického řešení BOUDY III a jejího umístění je ing. arch. Luboš Svoboda.

Stavitelem a hlavním partnerem BOUDY III je již tradičně společnost **Skanska**, která na tomto projektu s Národním divadlem spolupracovala i v předchozích dvou ročnících. Skanska přispívá tím, co dovede nejlépe – Boudu během tří týdnů postavila a po skončení projektu ji opět rozebere. „Podobně jako v minulých letech tvoří divadelní scénu speciální konstrukce z lešení, ale letos je Bouda ještě doplněna o plášť, na kterém dominuje velké oranžové písmeno D. Do divadla se vejde celkem 144 lidí,“ sdělil Miloš Nečas ze společnosti Skanska. Letní divadlo Bouda o rozměrech 16 x 23 metrů skrývá 8 x 12 metrů velké jeviště.

Luboš Svoboda (1969) **ARCHITEKTONICKÉ ŘEŠENÍ BOUDY III**

Letos se setkáme s originálním architektonickým řešením divadelní stavby Bouda III, která na měsíc červen 2006 poskytne neobvyklý prostor všem třem uměleckým souborům ND – opeře, baletu a činohře. Provizorní Bouda III je postavena v samém centru pulzujícího hlučného historického velkoměsta 21. století (které se navíc stane součástí scénografie projektů) – na místě všem Čechům velmi známém – vedle Zlaté kapličky. Ing. architekt Luboš Svoboda nápaditě koncipoval letní budovu jako dva podélné kvádrové bloky propojené skoseným krytým můstkem tak, aby výsledná kompozice divadla získala tvar dvou písmen: „ND“. V útrokách těchto písmen se na jevišti mají odehrávat neobvyklá setkávání – heppeningy – diváků s umělci.

Luboš Svoboda vystudoval architekturu na Českém vysokém učení technickém v Praze, absolvoval v roce 2000 pod vedením Ing. arch. Jana Štípka diplomový projekt Golf club, tréninkové hokejové haly kanadských rozměrů a hotel (vše pod jednou střechou). V období studia na něj nejzásadněji zapůsobila osobnost prof. arch. Miroslava Šika, s nímž měl tu čest spolupracovat na několika projektech. Po absolutoriu Svoboda volně navázal na interiérový design. Ve spolupráci s Jaroslavem Rónou se podílel na výtvarném řešení Michálkova filmu Amerika (2003); film byl nominován na cenu Českého Lva. Ve funkci filmového architekta pak realizoval ještě několik projektů. Od roku 1995 spolupracuje s renomovaným grafickým kreativním studiem Telperion, kde se v současné době podílí na přípravě filmového dokumentárního cyklu O jedné sezoně činohry na scénách Národního divadla. Již během studia na ČVUT se ukázalo, že se z arch. Svobody stává mnohostranný umělec zasahující do celé řady oborů. Zcela podlehl kouzlu divadlu. Stal se hostujícím členem Divadla Komedie (pod vedením Michala Dočekala) nikoli však jako výtvarník nebo scénograf, ale jako komediální herec. Zahrál si řadu rolí po boku Z. Hadrbovcové, D. Prachaře, S. Rašilova, D. Matásky ad. V roce 1994 se pak stal členem „Baletní jednotky křeč“, kde ho obzvlášť zajímala spolupráce s bratry Cabanovými. Během zkoušek na představení „Začínáme končit“ přijal angažmá v Divadle Sklep a v recitačním spolku Vpřed. Radost mu působila spolupráce s Milanem Šteindlerem na dnes již legendárních posezeních s italským básníkem Mário Lunetou. „Pražská 5“ zcela pohltila jeho život. _V roce 1997 se svým bratrem založili hudební skupinu „Báječní Svobodovi hoši und Rita“ s femme fatale Tatianou Vilhelmovou. Divadelní a hudební život ho nadále nepouští z tenat. Od roku 1998 se stal členem elektrokupy Sci.Fi.Psi, jež svým elektrovlněním zaplavuje postupně planetu Zemi. Po prvním LP Jetlag, které vyšlo u labelu Phantom Records v polovině roku 2004, elektrokupa připravuje na léto 2006 druhou desku. _V letech 2002–2006 pořádal jako basový kytarista Louis de Liberté ve spolupráci s DJ Brianem nejúspěšnější párty klubu Mecca, Olympia.

Národní divadlo

O P E R A

Lukáš Hurník (1967)

THE ANGELS

Operní show o muzikálních andělech s d'ábelskými sklony!

Představení pro tři generace, ve kterém zní rap i klasika.

Světová premiéra 1. června 2006 v 18.00 hodin v Boudě

Reprízy: 2., 3., 7., 8. 6. 2006 vždy v 18.00 hodin

Koprodukce s Dětskou operou Praha a Českým rozhlasem

Libreto: **Petr Čenský**

Dirigent: **Jan Kučera**

Režie: **Gabriela Haukvicová**

Scéna a kostýmy: **Renáta Weidlichová**

Pohybová spolupráce: **Natalie Křišťůvková, Petr Veleta**

Sbormistr: **Zuzana Marková**

V inscenaci je použita nahrávka díla pořízená Symfonickým orchestrem Českého rozhlasu

Osoby a obsazení:

Anděl Asbeel:	Michal Klamo
Arcidábel Lilit:	Barbora Perná / Lívia Vénosová
Anděl hudby Israfel:	Jiří Hájek
Svatá Cecílie:	Jiřina Marková-Krystlíková
Đábel Raum:	Radim Schwab
Đábel Malfas:	Miroslav Urbánek
Arcidábel Asmodeus:	Daniel Hůlka
Arcidábel Belial:	Petr Reif
Anděl (žena) Ariella:	Hana Dobešová / Veronika Smolíková
Anděl Sariel:	Jan Bochňák / Martin Vydra
Anděl Tamiel:	Jan Bochňák / Jiří Brückler
Archanděl Michael:	Alfréd Hampel
Malý andílek:	Kara Němečková / Eliška Nováková / Klára Nováková
Hudební manažerka – moderátorka koncertu:	Eliška Milotová / Karolína Žmolíková
Hlas Boha:	Petr Pelzer
Metaři:	Petr Reif, Milan Tomáš
Holčička:	Anna Filipiová / Alena Koničková

Asistent dirigenta: Zuzana Marková – Hudební nastudování: Augustin Kužela - Vedoucí jevištního provozu: Pavel Ševčík - Jevištní mistr: Petr Pleva / Petr Šebek - Vedoucí garderoby: Jaroslava Weisshauptová - Vedoucí maskérny: Marie Tůmová - Produkce: Alena Helingerová - Hlavní inspicient: Pavel Hlavica - Mistr světél: Pavel Kremlík - Mistr zvuku: Emil Boháček. Nahrávka: Mistr zvuku: Tomáš Zikmund - Hudební režie: Igor Tausinger

Národní divadlo a Dětská opera Praha děkují za laskavou spolupráci řediteli Symfonického orchestru Českého rozhlasu Janu Simonovi a Magistrátu hlavního města Prahy za podporu tohoto projektu.

OBSAH

Prolog a 1. dějství

Byl jednou jeden – tentokrát anděl jménem Asbeel. Ten ale rozhodně nepatří mezi ledajaké tuctové anděly; právě se v něm bouří hormony, štve ho nuda, přísný řád a zpátečnictví nebeského království a chce udělat něco velkého.

T.č. si Asbeel právě odkrucuje dva roky povinné andělské služby na zemi jako strážný anděl hudební manažerky, takže má příležitost ledasco poznat a přiučit se pozemským neřestem. Když se potom vrátí do nebe, kde se zpívají žalmy a kde je svatou Cecílií a andělem hudby Israfelem přísně vyžadován pořádek a ctnostný život, způsobí na protest malou výtržnost, za kterou je ale nekompromisně potrestán.

Asbeelovi dojde trpělivost a rozhodne se v nebi způsobit malou kulturní revoluci. Proto se vydá nejprve do šeolu, jakéhosi předpekli, kde se seznámí s dvěma ďábly Raumem a Malfasem, kteří ho přesvědčí, aby navštívil „music club“ Peklo, protože v něm jede diskotéka a nevázaný způsob života. V tomto dost inspirativním prostředí se Asbeel naučí zpívat a tancovat jako pekelníci, neboť chce jejich hudbu aplikovat na Boží chvály, a dokonce se zamiluje do svůdné ďáblice Lilit.

2. dějství a epilóg

V nebesích panuje stále stejná zdánlivá idyla: andělci si spokojeně hrají a hlavně nezlobí. To se však nedá říct o Asbeelovi, který se právě vrátil ze své pekelné exkurze: nejprve si před sv. Cecílií pokrytecky hraje na nevinného, a potom dokonce navádí tři své andělské kamarády, aby se k němu přidali; zasvětil je do svých plánů a když jim ukáže, co se u ďáblů naučil, získá je na svou stranu.

Nebeský kolorit dokresluje Israfel, pilný skladatel, kterému však vítr rozfouká noty, a učitel, jenž s andílky nacvičuje Biblickou píseň. Proto nelibě nese, že někteří andělé „chtějí být moderní“, takže v zápětí je, stejně jako sv. Cecílie, šokován vystoupením Asbeela a jeho tří spoluspiklenců, kteří jsou funky. Tahle malá revoluce ale nemůže skončit jinak než nemilosrdným vyhnáním buřičů z nebe na zem.

Asbeel využije dřívější pozemské zkušenosti a s pomocí své známé hudební manažerky založí s kamarády - ex-anděly úspěšnou kapelu The Angels. Jak nebe, tak peklo o ni brzy projeví zájem, aby sloužila k prosazování jejich zájmů na zemi, a tak se mezi anděly a ďábly strhne bitva, jež ohrozí fungování světa; nakonec musí zasáhnout Bůh a konflikt rozhodnout. Dílo končí happyendem a apoteózou hudby, svobody a lásky.

Lukáš Hurník (1967)

Svou hudební dráhu začal v rockové skupině Biwoy, v níž hrál na basovou kytaru a pro niž vytvořil celý repertoár. Jeho hudebním ideálem byl Frank Zappa. Některé rockové prvky pak zužitkoval i ve čtyřruční skladbě Hot-suita, která získala v roce 1990 první cenu na mezinárodní soutěži v Tokiu. Typickým znakem Hurníkových kompozic je stylová syntéza, v jejímž rámci se potkávají rock s barokní a moderní polyfonií, chromatika s klasickou melodikou, kantiléna s minimalistickými patterny. V seznamu děl najdeme hudbu duchovní (Magnificat, kantáty Quis credit? a Svatovojtěšská hodinka), orchestrální (Variace na téma Franka Zappy, Souvětí, Konstelace pro smyčcový orchestr a komorní symfonie Dívka a stroj), tvorbu písňovou (Knížka něžností, Kafkovo rozjímání, Madrigaly). Jeho dosud největším dílem je symfonie Globus pro bicí nástroje a symfonický orchestr a muzikálová opera The Angels. Lukáš Hurník se zabývá též hudební popularizací v Českém rozhlase a České televizi (Hudební laboratoř Marka Ebena a Lukáše Hurníka, Ti nejlepší z klasiky, Vinceró). Jeho rozhlasový pořad Da capo má už téměř 300 pokračování. Je spoluautorem nových učebnic hudební výchovy pro základní a střední školy, autorem fejetonů (čas. Harmonie) a popularizační knížky Tajemství hudby – odtajněno. Vede smíšený sbor Gaudium Pragense. Dnes pracuje jako šéfredaktor Českého rozhlasu 3 - Vltava.

Petr Čenský (1982)

Kdybychom měli ve vzpomínkách nalistovat dobu mého dětství, na černobílé fotografii byste viděli smějícího se blondáčka, jak u gramofonu tancuje na písničky Dalibora Jandy. Líbil se mu také Michal David nebo třeba skupiny Kern a Olympic. Když trochu povyroستl, objevoval tajemství refrénů „Sex je náš“ skupiny Lucie a „Denně vožralej“ kapely Kabát – dlužno dodat, že to byla alba jeho starší sestry - a z nevysvětlitelného důvodu před spolužáky bránil Michaela Jacksona. Když vyrostl ještě víc, viděl v televizi Mou vlast a poprvé si naladil rádio na Český rozhlas 3 – Vltavu – a vážná hudba ho na následujících pár let zcela pohltila. A to dokonce do té míry, že se stal členem občanského sdružení Mahler 2000 a přečetl všechnu literaturu v češtině o Gustavu Mahlerovi. Potom ho však hluboce oslovily dva muzikály: ve West Side Story objevil krásu jazzu a muzikálu jako takového a v Jesus Christ Superstar zase sílu a podmanivost rocku, načež právě Leonard Bernstein se stal jeho hlavním uměleckým idolem. To už se z onoho blondáčka stal student Karlovy univerzity a pomyslným strojem času vzpomínek se dostáváme do přítomnosti. Dnes mám v oblibě zejména hudbu 20. a 21. století všech stylů a žánrů, podobně jako Lukáš Hurník, a proto jsme mohli společně vytvořit něco takového jako The Angels.

P.S. A stále jsem fanouškem Michaela Jacksona.

The Angels: mezizánrová hříčka, kočkopes, nebo postmoderní umění?

Prvního června 2006 bude premiéra našeho hudebního představení The Angels (Andělé). Do premiéry zbývaly ještě dva měsíce, když se na internetu objevila zpráva, v níž se píše: „... 1.6. bude premiéra nového muzikálu The Angels skladatele Lukáše Hurníka, který má být jakousi mezizánrovou hříčkou.“ Jenomže ta „hříčka“ trvá dvě hodiny, partitura má šest set stran a vznikala spolu s libretem tři roky. Snažili jsme se, aby se publikum v divadle bavilo, aby nechyběl úsměv a nadsázka, ale šlo nám i o závažnější věci. Někteří lidé v The Angels možná nebudou vidět víc než skrumáž různých hudebních stylů a žánrů a uměleckých postupů postrádajících smysl, ale my máme zato, že přinášíme do české (vážné) hudby a českého divadla specifický náhled na umělecké dílo, na tvorbu a umění, nabízíme způsob uvažování, který u nás dosud nebyl příliš akcentován.

The Angels lze vnímat dle libosti jako pohádku, multižánrovou show i jako podobenství o lásce, moci, mládí a svobodě, střetu „starého“ a „nového“ světa... Jde o skladbu pro symfonický orchestr, rockovou kapelu a elektroniku, větší množství sólistů a dětský sbor. „Od Dvořáka po Madonnu, od aleatoriky k funky“, by mohlo být naše motto. Kombinování a prolnutí různých postupů vážné hudby hrané orchestrem a stylů elektronické populární hudby je v The Angels naprostou samozřejmostí, nejde však o samoúčelnost, ale o přirozené vyjádření a funkční dokreslení děje.

Anděl Asbeel se vzbouří proti sterilní hudbě a dogmatickému řádu v nebi, protože na Zemi zaslechl rockovou muziku a rád by ji zavedl v Božím království. Vydá se tedy na zkušenou k ďáblům, protože Peklo je jeden velký diskotékový klub. Kulturní převrat se mu ale v nebesích nepodaří prosadit, a tak zamíří na Zem, aby tady založil úspěšnou kapelu The Angels. Nebe i Peklo rázem vidí v kapele prostředek k uskutečnění svých plánů a dojde k bitvě, která ohrozí řád světa...

Na některých místech skladby najdete modernistickou aleatoriku, bitonální akordy, rychlé modulace, nepravidelné metrum, kontrastní dynamiku. Hudba „neoimpresionisticky“ líčí třepot andělských křídel, let badmintonového míčku, otevírání pekelné brány, poryvy větru apod. Jinde naopak zaslechnete aktuální styly populární hudby, jako např. drum and bass, funky, rock. Zasvěcení posluchači pak jistě nepřeslechnou přímé citáty z Wagnera, Čajkovského, Dvořáka, Deep Purple, Madonny nebo hit skupiny Rolling Stones v inverzi. Citace mají často symbolický význam: konzervativní anděl hudby Israfel učí malé andělky Dvořákovu „Bože, Bože, píseň novou zpívati budu...“. Když je Asbeel poprvé políben ďáblíci Lilit a říká „Spím či bdím? Ach, je to sen? Dnes je nejkrásnější den“, zazní zcela logicky motiv spánku z Wagnerova Ringu. Když ale Asbeel, uvažující o ztrátě své andělské nevinosti, vzpomíná na to, jak se mu líbila pozemská populární hudba, ozve se melodie hitu Like a Virgin od Madonny.

Spory se můžou vést o tom, zda jde o operu, nebo muzikál; ani my, autoři, se v tom neshodneme. Libretista mluví o „muzikálu s operní příchutí“, skladatel zas o „operní show“. Při muzikologické analýze bychom zjistili, že po formální stránce jde spíše o operu: dílo má dramatickou stavbu, všechny dialogy, ansámby, dětské i dospělé sbory jsou prokomponovány, text se zpívá, nebo mluví na způsob melodramu, převládá „evoluční hudba“, i když tu nechybí ani samostatná čísla – árie a písničky. Způsob tvorby byl také operní. Melodika a harmonie mají blíže k muzikálu. Nechybí ani chytlavé milostné duety, některé zpěvní party jsou pro muzikálové, jiné pro operní pěvce. Akustická a elektronická hudba tvoří navzájem se doplňující „sound“ díla. Věc se ještě komplikuje tím, že na mnoha místech oba světy, opery a muzikálu, nerozlišitelně splývají do syntetické formy: kam zařadit velkou sopránovou árii se sólovou elektrickou kytarou za doprovodu smyčců?

Jaký význam má pro nás takové míšení kultur? Na rozdíl od modernistických tvůrců se odmítáme trápit s hledáním toho, „co tu ještě nebylo“, nebo s konstruováním důmyslných tektonických koncepcí, o kterých se dobře mluví, ale v hudbě je nikdo neslyší. Také tvorba v tradičním neoklasickém duchu vážné hudby, přinášející „prověřené hodnoty“ rovnováhy mezi formou a obsahem a neměnné ideály pravdy a krásy, je dnes z mnoha důvodů problematická. Na druhé straně, popkultura, šířená masmédií, vyznává – pro nás

nepřijatelně - jen hodnoty materiální, nikoli estetické, etické a duchovní. Je tedy na místě otázka: když odmítáme avantgardu, popkulturu, neoklasicismus i modernismus jako způsob tvorby, co ještě zbývá?

Naší snahou je především nabízet společnosti originální cesty labyrintem kultury, objevovat nové systémové vztahy mezi jejími různými částmi, které lze libovolně skládat a kombinovat, objevovat nové významy, obsahy a způsoby užití již vytvořených kulturních prvků a produktů, proměňovat modely vnímání reality, a to v rámci společenské komunikace. Pracujeme s různorodými prvky – již v minulosti použitými i novými – jako se stavebníci. Většina lidí se shodne na tom, že svět přibližně v posledním půlstoletí prochází radikální proměnou, a tím nemyslíme jen nástup tzv. informační společnosti, založené na technologiích a službách, nýbrž i změnu v myšlení lidstva, ve způsobu vnímání sama sebe, společnosti i kultury vůbec. Doslova před našima očima se buduje jakýsi nový svět, jedinečný v dosavadních dějinách, máme to (možná pochybné) štěstí prožívat jednu z civilizačních revolucí; podobně jako byla „zemědělská“ nebo „průmyslová“, teď máme „informační“ revoluci. Někomu se to nemusí líbit, ale je to nezpochybnitelná danost. A tomu se musí každý z nás přizpůsobit, jinak se může stát obětí tzv. „šoku z budoucnosti“. Bez úplného přijetí reality není možné se v ní dostatečně „zabydlet“.

Přehlédneme-li soudobou evropskou vážnou hudbu, zjistíme, že naprostá většina dnešních skladatelů (paradoxně nezáleží na tom, zda mladých nebo starších), tvoří způsobem, který patří před tuto radikální proměnu, a proto ji nemohou ve svých dílech zachytit a interpretovat. Způsob vnímání vážné hudby a její společenský status je přitom dnes bohužel naprosto odlišný od dob nedávno minulých.

Také populární kultura je ve své podstatě hodně konzervativní, třebaže v úplně jiném smyslu než třeba vážná hudba. Populární kultura je sice hybnou silou technologické inovace, přitom ale nabízí desetiletí stále stejné obsahy a způsoby myšlení, protože to je záruka zavedeného a nepřetržitého odbytu produktů, a tedy zisku. Díla této kultury nabízejí snadnou komunikaci, protože vycházejí z naší známé životní zkušenosti a reality, a proto jsou masově přijímána. Takové postupy jsou ale v přímém rozporu s uměním, jehož „posláním“ je vytvářet nové souvislosti ve vnímání reality, odhalovat nové obsahy, vyvracet myšlenkové stereotypy apod.; to je i naším cílem, a proto se na tvorbě popkultury ve službách cynické manipulace korporací globální zábavy a módy nechceme podílet.

Modernistická hudba má opačný problém: nekomunikativnost. Tato díla nenabízí nějaký přesně vymezený smysl a význam, jako v případě populární kultury, ba některá umělecká díla se často zcela vymykají našim normám a představám. Působí jen v okruhu specializované komunikace umělců s teoretiků. Tím však uvolňuje nadměrně velký prostor pro působení populární kultury, která svou prvoplánovostí naplňuje potřeby běžného člověka. Mnozí tvůrci prostřednictvím „anestetických“ děl naprosto negují realitu, kritizují současný „špatný svět“. Tento způsob kritiky ale nepředstavuje žádnou reálnou hrozbu pro korporace zábavního a módního průmyslu, naopak, svou velmi omezenou působností pro něj vytváří místo v sociálně-kulturním prostoru. Čistě negativní postoj nic nevyřeší; kritizování a odmítnutí kompromisu však není protest, ale spoluvina.

Otázka tedy stojí takto: Jak využít zdroje populární kultury, která fakticky s námi existuje, aby se staly prostředkem šíření kulturních hodnot? Nikoliv negativní kritika systému, ale pozitivní aktivní zásahy do něj – jeho prostředky – mohou kultuře prospět. Současná doba, v níž dochází k radikální změně, potřebuje díla, která dokážou reflektovat proměnu našeho světa. Soudobá kultura se stala celosvětovou, eklektickou, proměnlivou a bez sjednocujícího systému. Neexistují předem daná pravidla seskupená do estetického kánonu, je třeba hledat a ustavit je tvorbou díla samotného, které tak nabývá charakteru komunikující události. Myslíme si, že v tomto postmoderním způsobu tvorby, v mnohavrstevnosti, vícevýznamovosti, podpořené multimediální technikou a elektronikou umělec získává nástroj, kterým dokáže skutečnost zachytit a interpretovat. Abychom se ve světě mohli plně zabydlet a pochopit ho, musíme realitu pozitivně přijmout, bez normativních předsudků, napojit se na její procesy a využít pro své potřeby všech nabízených možností.

Dílo přece neexistuje samo o sobě, an sich. Jeho význam závisí na tom, jak si každý vnímatel dílo vyloží a jak je potom obecně společensky interpretováno. Hodnotu uměleckého díla tedy nevidíme v tom, jak odpovídá ideálům pravdy a krásy nebo co přináší originálního a dosud nepoužitého, nýbrž mimo jiné

v schopnosti zapojit vnímatele do hry, nabídnout mu co nejvíce příležitostí dotvořit si dílo podle svých vnitřních potřeb. Lidé si totiž nekategorizují věci na základě objektivních znaků a formálních analýz, ale spíše podle toho, které jeho vlastnosti si „zvýznamní“, které znaky budou vnímat jako pro sebe důležité, nebo jako podobné takzvaným prototypickým modelům, které znají z předchozí zkušenosti. Posлуhač či divák je náš partner, spoluautor, nikoli jen konzument. Smysl a význam díla se nakonec ustanoví v rámci celospolečenské komunikace.

The Angels se budou obtížně hodnotit na základě kritické analýzy. Snažili jsme se, aby šlo o dílo působivé, srozumitelné na několika úrovních vnímání, podle toho, kolik vlastní iniciativy chce posluchač vyvinout. Cítíme velký vděk vůči všem, kteří do tohoto dobrodružství jdou s námi.

Petr Čenský – Lukáš Hurník
květen 2006

Jan Kučera – dirigent

Narozen roku 1977 v Klatovech. Na pražské konzervatoři absolvoval u B. Řehoře skladatelský obor a u M. Němcové, M. Košlera a V. Válka obor dirigentský. V rámci svého absolventského dirigentského koncertu v roce 2002 debutoval se Symfonickým orchestrem českého rozhlasu a provedl v premiéře své tři symfonické básně na motivy českých spisovatelů (Kundera, Hrabal, Kolář).

Jako skladatel zasahuje do několika žánrových oblastí. Tvoří kompozice symfonické i komorní, kantátové i písňové, zároveň píše scénickou hudbu k inscenacím pražských i oblastních divadelních scén. Plodná je i jeho tvorba v oblasti aranžérské - pro silvestrovský koncert České filharmonie 2003 upravil písně Jaroslava Ježka a písně z českých filmů. Kučera se ve své tvorbě nevyhýbá ani jazzu. Z jeho úzké spolupráce se smyčcovým kvartetem Epoque Quartet a ze spojení s jeho vlastním jazzovým klavírním triem vzešlo autorské CD Stav bez tíže, které bylo v anketě odborného hudebního časopisu Harmonie oceněno jako 3. nejlepší česká jazzová nahrávka roku 2001. Od roku 2002 využívá Jan Kučera příležitostí, které mu jako svému asistentovi v SOČRu nabízí šéfdirigent Vladimír Válek, pod jehož vedením současně studuje na pražské HAMU. Jako dirigent, klavírista či aranžér spolupracuje s předními českými orchestry.

Gabriela Haukvicová – režie

Gabriela Haukvicová vystudovala zpěv na Janáčkově konzervatoři v Ostravě (1993-99) a ještě během studia se stala členkou sboru opery Národního divadla Moravskoslezského. Jako sólistka se představila v roli Bastienky v Mozartově opeře Bastien a Bastienka. Souběžně se zpěvem začala soukromě studovat operní režii u režiséra Jiřího Glogara a později u režisérky Inge Švandové. Od roku 2000 působila jako asistent režie ve Slezském divadle v Opavě (inscenace: Čert a Káča, Dvě vdovy, Don Pasquale, Loupežníci). V roce 2002 byla přijata na HAMU na obor operní režie a v současné době je posluchačkou ve třídě Miloslava Nekvasila. V rámci HAMU režírovala Vánoční představení - A světlo přijde, barokní pasticcio Alessandr v Indii, Mozartova Bastiena a Bastienku a Příběh vojáka Igora Stravinského. Od roku 2004 působí jako asistent režie v opeře Národního divadla, kde spolupracovala na inscenacích Vanda, Adriana Lecouvreur, Čtyřnotová opera, Médium, Její pastorkyňa.

Renáta Weidlichová – scéna a kostýmy

Narodila se v roce 1973. Po studiích Střední umělecko-průmyslové školy v Uherském Hradišti a DAMU v Praze (katedra scénografie, katedra autorské tvorby a pedagogiky) absolvovala zahraniční stáže v Nottinghamu a Utrechtu. V současné době pracuje jako samostatná scénografka a kostýmní výtvarnice

či jako asistentka scénografů a kostýmních výtvarníků, příležitostně také jako lektorka uměleckých dílen. K jejím vlastním výtvarným realizacím patří výprava k inscenacím: Kapka v moři (J. Jakl, choreografie: M. Eliášová, divadlo Ponec), Geometrie závislosti (P. Opavský, festival Tanec Praha 2003), Malý princ (A. de Saint-Exupéry, dramaturgie a režie: M. Drábek, konírna zámku ve Valticích), Po Vltavě z Čech až na konec světa za 365 dní (J. Hašek, dramaturgie a režie: M. Drábek, NoD Roxy) a Belzebubova sonáta (S. I. Witkiewicz, režie: M. Záchenská, Divadlo v Řeznické); scéna ke koncertům Pocta hrdinům (Hradčanské náměstí v Praze) a Královny popu (náměstí na hradu Karlštejn), scéna k inscenacím Odyssea (A. Logothetis, choreografie: P. Tyc, Filharmonie Hradec Králové), Pan Hamilkar (Y. Jamiaque, režie: K. Semerád, Městské divadlo Zlín) a dále navrhla kostýmy pro inscenace Teremin (P. Zelenka, Dejvické divadlo), 13 písní (J. A. Pitínský, Městské divadlo Zlín). Jako asistentka výpravy spolupracovala na inscenacích Apollo et Hyacinthus (W. A. Mozart, Divadlo F. X. Šaldy Liberec a Národní divadlo), Die Kleinstädter (Th. Veidl, Theater Regensburg a Národní divadlo), Der fliegende Holländer (Theater Regensburg) a Láska je láska (O. Soukup, G. Osvaldová, divadlo Ta fantastika). Jako asistentka scénografa spolupracovala na inscenacích Ruleta (Z. Merta, Státní opera Praha), Miss Saigon (C. Schönbert, A. Boubllil, GOJA Music Hall Praha).

Natalie Křišťuková – pohybová spolupráce

Narozena v roce 1982. Od roku 1988 navštěvovala baletní přípravku Národního divadla. V letech 1992-2000 studovala klasický tanec na Státní konzervatoři v Praze a během studia se zúčastnila stáží a baletních kurzů v Kolíně nad Rýnem (Německo) a Thononu (Francie). Na baletní soutěži Prix Carpeaux ve francouzských Valenciennes získala 3. cenu v kategorii Excellence. Jejím prvním angažmá byl baletní soubor divadla J. K. Tyla v Plzni (2000) a po něm následoval soubor baletu Národního divadla v Praze (2001). Od roku 2003 je členkou baletu opery Národního divadla. Kromě účinkování v převážné většině operních inscenací Národního divadla se věnuje též choreografii a spolupracuje s režisérkou Gabrielou Haukvicovou (Bastien a Bastienka, Příběh vojáka a The Angels).

Petr Veleta – pohybová spolupráce

Absolvoval Taneční konzervatoř v Praze, roční stáž na London School of Contemporary Dance a HAMU, obor choreografie. Působil jako sólista baletu Slovenského národního divadla v Bratislavě, Hudebního divadla v Karlíně a šéf baletu a choreograf v divadle v Olomouci. Jako taneční pedagog a choreograf působil na Slovensku i v Čechách a v několika projektech v Anglii a Německu. Nyní pracuje jako asistent režie opery Národního divadla v Praze.

K dalším aktivitám patří taneční a pohybová terapie pro seniory s psychickým a fyzickým postižením, kterou provádí v rámci programů České Alzheimerovské společnosti a Gerontologického centra v Praze.

Zuzana Marková – sbormistr

Studuje zpěv (prof. J. Marková), klavír (prof. M. Langer) a dirigování (prof. M. Němcová a prof. H. Farkač) ve druhém ročníku na Pražské konzervatoři. Od malička vystupovala v dětských rolích v operách v Národním divadle (Jakobín, Cavalleria rusticana, Pagliacci, Příhody lišky Bystroušky, Rigoletto, Braniboři v Čechách) a v činohrách (Mistr a Markétka, Richard III.). Nyní zpívá v ostravském Divadle Antonína Dvořáka hlavní roli Františky v Opeře z pouti od E. F. Buriana. Spolupracovala se sbormistrem Milanem Malým v Dětské opeře Praha a po jeho smrti se stala sbormistryní (2004). Je též sólistkou Dětské opery Praha, se kterou se zúčastnila zájezdu do Vídně a později i jako sbormistr do Bayreuthu. Společně s Dětskou operou reprezentovala Českou republiku na světové výstavě Expo 2005 v Japonsku. Vyhrála I. cenu v soutěži Pražský pěvec (2003) a II. cenu na Duškově pěvecké soutěži (2005).

Dětská opera Praha

Dětská opera Praha je soubor dětských a mladých sólistů studujících zpěv. Založila ji v roce 1999 na základech své soukromé hudební školy sólistka opery Národního divadla v Praze a profesorka zpěvu na Státní konzervatoři Jiřina Marková-Krystlíková. Soubor má v současnosti široký repertoár, částečně nastudovaný i v italštině a němčině, a pravidelně vystupuje v Národním divadle v Praze, Divadle Kolowrat, Laterně magice a v divadle Rokoko, příležitostně i na jiných scénách v České republice a v zahraničí. Dětská opera vydala čtyři CD, s Českou mší vánoční J. J. Ryby, s představením Malý Mozart, Géniové a děti a Opera nás baví. Inscenace nejznámější dětské opery, Brundibára Hanse Krásky, v provedení DOP vyšla na DVD. O souboru byl natočen televizní dokument a o jeho činnosti pravidelně informují média. Z iniciativy Dětské opery Praha byla rovněž založena mezinárodní pěvecká soutěž pro začínající talentované zpěváky Pražský pěvec. Dětská opera Praha může pokračovat v dosavadní práci a dále rozšiřovat své aktivity a reprezentovat Českou republiku v oblasti kultury díky grantům hlavního města Prahy a Ministerstva kultury ČR i díky pomoci mnoha laskavých sponzorských partnerů. Další činnosti souboru má napomoci také v roce 2003 založený Klub přátel Dětské opery Praha, jehož členy jsou přední osobnosti české kultury. Soubor též uvádí díla soudobých skladatelů. S velkým ohlasem i u odborné kritiky, vystoupila DOP ve vídeňském Konzerthausu (2004) a v japonském Aichi na EXPU 2005 a též v Bayreuthu v červnu 2005. V prosinci 2005 byl soubor požádán o vánoční vystoupení v prezidentském sídle v Lánech pro nadaci manželů Klausových. A též v prosinci 2005 uvedla DOP českou premiéru opery B. Brittena Kominíček, což bylo výrazně ohodnoceno odbornou kritikou – citát „Uvedení Kominíčka v podání DOP tak bylo nejen zpestřením naší operní dramaturgie, ale i příhodným titulem pro tento soubor, který s takovou energií vede Jiřina Marková“ napsala H. Havlíková.

Klub přátel Dětské opery Praha

Zakladatelé: akad. arch. Daniel Dvořák, Vlastimil Harapes, Vlasta Chramostová, Radovan Lukavský, Milan Malý, Štefan Margita, Igor Němec, Ladislav Štros, Zdeněk Troška. Do klubu přátel DOP vstoupilo mnoho výrazných osobností české kultury a sponzorských partnerů DOP (např. Stella Májová, Soňa Červená).

www.detskaoperapraha.cz

Národní divadlo

B A L E T

TANEC V BOUDĚ

TANEČNÍ VEČER NA MOTIVY ETNICKÉ HUDBY

Tvorba mladých choreografů baletu Národního divadla

Vítáme Vás v divadle Bouda na nové choreografické vlně mladých tvůrců. Večer je sestaven z choreografií, které mají společnou dramaturgickou linku, a tou je etnická hudba z nejrůznějších koutů světa. Představení je jakýmsi malým pohlazením hudby a tance, plného pocitů – od melancholie až po komiku.

Jediná dvě představení: 5. a 6. června 2006 vždy ve 20.30 hodin

Choreografie: **Natálie Benyovszká, Klára Jelínková, Sylva Nečasová, Tomáš Rychetský, Zuzana Šimáková, Martin Winter, Petr Zuska**

Tančí: **Balet Národního divadla**

Hosté večera: **Jana Marková-Malá, Michal Novotný (členové Divadla na Vinohradech), Zuzana Herényiová (členka baletu Laterny magiky), Kateřina Benešová**

Cumbia

Choreografie: **Sylva Nečasová**

Hudba: **Marta Gómez, Ciquito Valdez, Mario Garena**

Asistent choreografie: **Pavel Plšek**

Tančí: **Tereza Kučerová, Sylva Nečasová, Radovan Hrbek, Martin Winter**

On we go

Choreografie: **Petr Zuska**

Hudba: **Anglické a irské balady / English and Irish Ballads**

Asistent choreografie: **Pavel Plšek**

Tančí: **Klára Kutilová, Alexandre Katsapov, Jan Kodet, Petr Zuska**

¿?

Choreografie: **Martin Winter**

Hudba: **Bloch, Frith and Potter, The Klezematics, Astor Piazzola, Ma, Agri, Marconi, Malvicino**

Asistent choreografie: **Pavel Plšek**

Tančí: **Sylva Nečasová, Martin Winter**

Yulunga

Choreografie: **Klára Jelínková, Natálie Benyovszká**

Hudba: **Fanfare Ciocarlia, Dead Can Dance**

Asistent choreografie: **Pavel Plšek**

Tančí: **Klára Jelínková, Natálie Benyovszká**

Zlomené sny

Choreografie, světelný design a scéna: **Tomáš Rychetský**

Hudba: **The Klezmatiks**

Kostýmy: **Roman Šolc**

Asistent choreografie: **Pavel Plšek**

Tančí: **Tomáš Rychetský, Kateřina Benešová, Zuzana Herényiová (členka baletu Laterny magiky), Klára Kutilová, Marta Drastíková, Tomáš Kopecký, Radek Vrátíl**

„... nebojím se tvého Jahveho, nebojím se tvého Alláha, nebojím se tvého Ježíše, ale bojím se toho, co děláš ve jménu svého Boha...“

(z písně „I Ain't Afraid“ od The Klezmatiks)

Pasta e Basta

Choreografie: **Zuzana Šimáková**

Hudba: **Musiche dal Mondo**

Tančí: **Lenka Šnellerová, Oleksandr Kysil, Jana Marková- Malá, Michal Novotný**

Text a mluvené slovo: **Jana Marková-Malá, Michal Novotný (členové Divadla na Vinohradech / members of the Na Vinohradech Theatre) a Tomáš Kopecký**

„Faktor zbytečnosti: Žádný experiment není úplně zbytečný. Vždycky se dá použít jako negativní příklad.“
(Murphyho zákon)

Národní divadlo

Č I N O H R A

Iva Klestilová (1964)
HRDINOVÉ

scénická báseň – happening – performance – setkání

Kdo je hrdina?
Co je hrdinství?
Kdo jsem já?
Kdo se ptá?
Existuje odpověď?

A co teď?

Umělci na ulici, divadlo na hranici.

Pokus o extrovertní výpověď o lidech 21. století, o přesytení informacemi, neschopnosti nalézt sebe sama v hluku města, o tom, jak žít a přežít v době, kdy „dneska již znamená včera“.

Česká premiéra 17. června 2006 ve 20.30 hodin v Boudě

Pouze 10 představení!

Reprízy: 18., 19., 20., 22., 23., 24., 25., 26., 27. 6. 2006 vždy ve 20.30 hodin

Režie: **SKUTR (Martin Kukučka a Lukáš Trpišovský)**

Scéna a projekce: **Jakub Kopecký**

Kostýmy: **Daniela Klimešová**

Hudba: **Petr Kaláb**

Dramaturgie: **Iva Klestilová**

Osoby a obsazení:

Starší muž	Jan Novotný
Mladší muž	David Matásek
Mladík	Jan Dolanský
Žena	Gabriela Pyšná j. h.
Dívka	Dora Kršková Terrazas j. h.

Počítačové animace:

Aleš Baumgartner

Korepetice a úpravy zpívaných lidových písní:

Vratislav Šrámek

Pohybová spolupráce:

Adéla Stodolová, Rostislav Novák

Fonetická spolupráce:

PhDr. Zdena Palková

Asistentka režie:

Eva Kafuňková

Inspicienti:

Milan Školník, Václav Bláha

Nápověda:

Eva Vančurová

Činoherní část letošního Projektu Bouda III, ač se to může zdát nadnesené, má již dnes svoji historii. Na počátku bylo téma HRDINOVÉ, pro jehož zpracování byla vybrána dvojice režisérů Martin Kukučka a Lukáš Trpišovský, které znají diváci pod společným jménem SKUTR. Přímo pro inscenaci *Hrdinové* přizpůsobil architekt Luboš Svoboda objekt Boudy. Jde tedy svým způsobem o unikátní projekt.

Při mapování tématu hrdinů jsme narazili na téměř typickou českou vlastnost, a tou je zpochybňování hrdinů a hrdinství. Proto jsme za postavy zvolili obyčejné lidi, kteří pro nás v dnešní přetechizované a rychlé době, době plné klíček a zvrátů, době poměrně chladné a hektické, hrdiny symbolizují právě pro svoji vůli žít. Dvojice režisérů SKUTR pracuje velice často s prvky pohybu. V naší inscenaci tomu bude nejinak. Všech pět postav budou diváci sledovat nejen přímo na jevišti v Boudě, ale i přes prosklenou stěnu na ulici, v hloučku lidí čekajících na tramvajové zastávce.

Mladý pár (*Muž* – David Matásek, *Žena* – Gabriela Pyšná) symbolizuje úspěšnou dvojici manželů, kterým by vlastně nemělo nic bránit v normálním životě. V životě prožitém v páru. Ale lze dnes prožít normální život? A co je to normální život? Tyto otázky kladou sami sobě a poměřují svoje neúspěchy s úspěchy filmových hrdinů a časopisových celebrit. V takové konkurenci není možné zvítězit. Nezbyvá než se smířit s tím, že jsem takový, jaký jsem a pokusit se žít, mít dítě a být šťastný.

V protikladu k této dvojici stojí postava *Staršího muže* (Jan Novotný), který emigroval z Československa půl roku před listopadem 1989. Rekapituluje svůj život, život člověka, který bojoval proti režimu, ale nevydržel až do konce. Vyznává se z toho, kdo byl jeho otec a vyjevuje své celoživotní trauma. Nic nechce a nikoho nepotřebuje. Je sám a považuje to za správné.

Posledními postavami jsou *Mladík* (Jan Dolanský) a *Dívka* (Dora Terrazas Kršková). Postava *Mladíka* je inspirována příběhem malého chlapce, který se ztratil své mámě během skladby na spartakiádním cvičení rodičů s dětmi na Strahově. Naopak *Dívka* je typem člověka, který je všude doma a vše relativizuje. City, život, kariéru. Nic pro ni není problém.

Všechny postavy inscenace HRDINOVÉ zamrzly v čase. Diváci je mohou sledovat jak na ulici a tramvajové zastávce, tak v Boudě, ve které se čas zastavil stejně, jako oni ve svých problémech. Bouda je ozvučením jejich myšlenek.

Iva Klestilová
autorka hry a dramaturgyně

Hrdinové – Bouda III

Setkání napůl cesty

Kdyby Národní divadlo chtělo připravit respektive zrežirovat inscenaci, která bude zařazena na stálý repertoár a bude inscenací nejlépe klasického textu, myslím si, že bychom byli s Martinem úplně poslední, koho by v takovém případě oslovilo ke spolupráci.

Bouda Národního divadla je ale jiný typ projektu. Je to především experiment v nejlepší slova smyslu, který přináší nejen velkou tvůrčí svobodu, ale především nejistotu, zda se podaří nalézt cestu vzájemného porozumění a aktivní tvůrčí spolupráce. Spolupráce mezi týmem lidí, kteří zkoumají divadelní terén hlavně v dlouhodobém projektu Archa.lab Divadla Archa a mezi lidmi, kteří většinu své umělecké práce věnují tvorbě na prknech ND. A to je pro nás s Martinem to nejvíc vzrušující. Chápeme tento projekt především jako společné setkání napůl cesty. Výsledkem tohoto měsíčního setkání na půdě Boudy bude inscenace Hrdinové.

Textové pasáže, respektive základ charakterů pěti postav, které se objeví na jevišti, napsala Iva Klestilová. S ní jsme přes rok přemýšleli nad tématem „hrdinové“. Kdo jsou dnes hrdinové? Dokážeme se na nich ve svých představách shodnout? Mají dnes naši hrdinové nadpřirozené schopnosti jako jejich antičtí předchůdci? Přeje dnešní doba hrdinům? Po mnoha diskusích jsme paradoxně dospěli k obyčejným lidem řešícím obyčejné problémy. K lidem, kterých si můžeme všimnout, když nám ujede tramvaj, a které můžeme chvíli pozorovat, než přijede další. V projektu Hrdinové rozhodně nechceme dávat žádné návody, kdo je a kdo není hrdina. Stačí, když každý divák bude viděné konfrontovat sám se sebou, ve své myslí. Naše postavy se nikam během inscenace výrazně neposunou. Nebude tu zdánlivě žádné drama. Jen zastavený okamžik a pět lidí, kteří čekají na tramvaj. O čem asi přemýšlí? Na dotváření postav se podílí samotní herci. Snažíme se využít pohyb, světlo, zvuk a slovo k rozehrání situací.

Mimořádnost projektu Bouda cítíme i v možnosti umístit divadelní prostor přímo do prostoru veřejného. Co nám přináší fakt, že jsme si ve veřejném prostoru vyznačili místo, kde se najednou lidé mohou chovat stylizovaně (pomocí divadelních prostředků)? To je otázka, kterou jsme si kladli na počátku úvah o projektu a výsledkem je architektonický návrh Luboše Svobody, který je úzce propojen se scénickým řešením Jakuba Kopeckého. Bouda je místo, které bychom mohli nazvat laboratoří. Přitáhne lidi z tramvajové zastávky, aby je před našimi zraky pootevřela. Na chvíli nahlédneme do jejich nitra za pomoci divadla. A pak je zase vypustíme zpět do reality. Bouda je v podstatě zrcadlem nás všech, kteří procházíme po piazzetě Národního divadla, čekáme na protější zastávce na tramvaj nebo pijeme kávu v kavárně Slavia. Je zrcadlem všeho hrdinského i nehrdinského v nás samých. Je odrazem okamžiku, je prostorem, kde se z reality stává scénická báseň.

Zkrátka, kdo chce vidět klasické divadlo, klasickou inscenaci v klasickém prostoru, ať raději do Boudy nechodí. Na všechny ostatní se těšíme!

Za SKUTR Lukáš Trpišovský

Iva Klestilová (1964) – autorka a dramaturgyně hry

Patří k nejvýznamnějším současným autorkám, které se věnují původní dramatické tvorbě. Po maturitě na gymnáziu (1982) pracovala v letech 1983-84 jako garderobiérka brněnského Janáčkova divadla a spolupracovala s Dětským studiem Divadla Na provázku. Dalších dvacet let (1984-2004) jejího života je spojeno s HaDivadlem, kde působila jako herečka pod vedením A. Goldflama, J. A. Pitínského, L. Baláka, J. Pokorného, S. Fedotova, P. Tyce a dalších. Účinkovala v řadě inscenací – hrála mimo jiné: v Dcerách národa, Návratu ztraceného syna, Hvězdách na vrbě, Třech sestřích (Olga), Yvonně, princezně Burgundánské (Yza), Incidentu (Muriel), Volavkách (Adél) aj. Ve svém uměleckém životě upřednostňuje autorskou tvorbu. Do roku 1988 spolupracovala na všech kolektivních scénářích HaDivadla. První samostatný text, kterým na sebe upozornila, byla hra Všichni svatí (1997), který figuroval na předním místě při udílení Cen Nadace Alfréda Radoka '98 za nejlepší původní českou a slovenskou hru. Z dalších textů připomeňme Zisk slasti (scénické čtení v rámci festivalu ústeckého Činoherního studia Les divokých sviní; 1999), Trilogii minach – Cena Nadace Alfréda Radoka za nejlepší původní českou hru za rok 2000, Trilogie minach byla uvedena v HaDivadle (režie Arnošt Goldflam, scénické čtení v New Yorku). Stejného ocenění se dostalo i hrám Stísnění (2001, scénické čtení v Londýně a New Yorku) a 3sestry2002.cz. Činohra Národního divadla uvedla hru Stísnění pod názvem Stísněná 22 (režie J. Pokorný; 2003) a Opera ND uvedla (v rámci Bušení do železné opery VI.) operu P. Smutného Mysterium fidei, v níž Iva Klestilová (dříve Volánková) figurovala jako autorka libreta (2004, Stavovské divadlo, režie P. Stodůlka). O rok později její hru Barbíny (společně s Valérií Schulczovou) uvedlo Divadlo Na zábradlí v rámci Československého jara 2005, Činoherní studio v Ústí nad Labem hru Benefice (2005), Divadlo v Dlouhé loutkové scénické čtení se zpěvy Standa má problém etc. (2005, režie K. Král) a Divadlo Rokoko uvedlo českou premiéru 3sestry2005.cz (2005), v současné době uvádí i její politickou symfonii o třech větvích Má vlast (2006, režie T. Zielinski a T. Svoboda). Píše a upravuje texty pro rozhlas – z vlastní tvorby uvedme rozhlasové hry Čtvrté patro (2001) a Konec (Cena Čes. rozhlasu za debut). Spolupracuje taktéž s Českou televizí. Od roku 2004 působí v činohře Národního divadla jako lektorka dramaturgie. Spolupracovala na inscenacích von Mayenburgova Eldoráda (2004, režie Jan-Willem van den Bosch), na úpravě hry Bassettiho Venditori di anime (Prodavači duší), která se stala společným projektem dvojjazyčného divadla činohry ND a Teatro di Roma, upravila hru Larse Noréna Okruh osob 3.1. (v rámci cyklu „Národní divadlo, jako ho neznáte“, hrané v suterénu ND 2005) a spolupracovala na Turriniho hře Josef a Marie (2006).

The logo for the theater group 'StuTr' is written in a bold, black, stylized script font. The letters are thick and connected, with a dynamic, flowing appearance.

Martin Kukučka a Lukáš Trpišovský

Oba se narodili v roce 1979, Martin Kukučka ve slovenském Martině a Lukáš Trpišovský v Praze. Od roku 2001 spolupracují jako režijní tandem pod značkou SKUTR, kterou vymysleli jejich spolužáci z DAMU. Věnují se především autorským projektům, které by se daly ve zkratce označit za multižánrové. V roce 2004 absolvovali obor režie – dramaturgie pod vedením prof. Josefa Krofty a prof. Miloslava Klímy na Katedře alternativního a loutkového divadla DAMU v Praze. V témže roce byli obdrželi Cenu Josefa Hlávky. V letech 2004 a 2005 byli nominováni na cenu Alfréda Radoka v kategorii Talent roku. Za absolventskou inscenaci Nikola Šuhaj získali Cenu Evalda Schorma. Za představení Masakra, které nastudovali v polské Wroclawi se studenty tamní PWST získali Cenu diváků festivalu Zlomvaz 2004 a Cenu děkanky DAMU. V současnosti jsou na volné noze, studují v doktorském programu KALD DAMU a kromě Divadla Archa spolupracovali s Českým rozhlasem 3 Vltava a s Divadlem Na zábradlí. V Divadle Archa se podílí na dlouhodobém projektu Archa.lab, v jehož rámci vytvořili autorské inscenace Nickname, Duší dítě a Understand, které jsou s úspěchem uváděny na mezinárodních festivalech.

Daniela Klimešová (1979) – kostýmy

Po absolvování střední umělecko-průmyslové školy (1993-1998) se věnovala užité grafice a knižní ilustraci na vyšší odborné škole grafické v Praze. Studium na pražské DAMU na Katedře alternativního divadla (1999–2005) zahájila projektem pouličního průvodového divadla (Rok vodnáře a draka – 2000). Poté navrhovala kostýmy a loutky pro divadlo DISK (Nikola Šuhaj – 2002, Discopigs – 2003, Dům o tisíci patrech – 2003). Současně se zúčastnila zahraničního loutkového workshopu (México – 2000), studijní stáže v severní Itálii (Miláno, Academia de Brera – 2003) a polsko-českého projektu ve Wroclawi (Masakra, teatr PWST – 2003). Vysokoškolské studium ukončila autorským projektem zaměřeným na práci s kostýmem (Tužba – 2005). Pravidelně spolupracuje s Divadlem Archa (Nickname – 2004, Duší dítě – 2005, Understand – 2005, SenAndersen – 2006, titul: 8 – polib prdel kosům – 2006) a na dalších klasických i alternativních inscenacích s různými divadly (Švandovo divadlo: Shock Event – 2005, Alfred ve dvoře: Polytoły – 2005, Národní divadlo v Brně: Sněhová královna – 2005). Kromě divadelní scénografie, kostýmní tvorby a úpravy interiérů se věnuje užité i volné malbě a fotografii.

Jakub Kopecký (1977) – scéna a projekce

Po absolutoriu oboru propagační grafiky na střední Výtvarné škole Václava Hollara se rozhodl pro studium magisterského programu v oboru scénografie Katedry alternativního a loutkového divadla DAMU u doc. Aloise Tománka. Spolupracuje s řadou divadel jako scénograf, autor videoprojekcí, ale radost mu působí i hudební činnost. Ve scénografických projektech využívá nová média (animace, 3D grafika, herní enginy, nejrůznější využití projekce). Navrhoval scény pro inscenace: Mjoozik (Inspirace – HAMU 2002, spoluautorství), Disco Pigs (DISK 2002, režie Skutr), Mates (NoD.Roxy 2003), Baal (DISK 2004), Nickname (Divadlo Archa 2004, režie Skutr), Plyš (Divadlo Na zábradlí – Projekt Československé jaro 2005, režie Skutr), Duší dítě (Divadlo Archa 2005, režie Skutr), Understand (Divadlo Archa 2005, režie Skutr), Hrdinové (Národní divadlo – Projekt Bouda III, červen 2006, režie Skutr). Vedle scénických prací navrhoval pro inscenace i videoprojekce: Disco Pigs (2002), Nickname (2004), Plyš (2005), Hrdinové (2006) aj. Věnuje se také grafickému designu a jeho realizacím: spolupracoval s Klubem Karlovy Lázně, kde navrhl scény a design parties (2001); byl autorem výpravy k videoklipu kapely Skyline (2004); vytvořil design pro ples Divadla Archa a časopis Respekt (2005); v letech 2002–2005 graficky řešil propagační materiály (plakáty, programy aj.) pro divadelní inscenace (jmenovány výše) a propagační grafiku pro Experimentální prostor NoD.Teatro.XY (2006). Ve spojení s divadlem pracuje spolu s Ivou Macháčovou na „Social specific projektech“, například na výtvarné dílně v Ústavu sociální péče v Kladně (2004) a výtvarném pojetí dvou ročníků Divadelní poutě (2004, 2005), které na výtvarnou dílnu navazovaly. Věnuje se i hudbě. V letech 1997–1999 působil (bicí a perkuse) v kapelách Peneři Strýčka Homeboye a WWW, byl hostem koncertu skupin Ježíš táhne na Berlín, Sur (2005), perkusionistou na scéně v představení Duší dítě (Divadlo Archa, 2005), Understand (Divadlo Archa, 2005) a autorem skladby Déšť je voda k převažení (album East side unia, 2000). Je potomkem slavného českého loutkáře Matěje Kopeckého.

Petr Kaláb (1979) – hudba

V současné době studuje na Filmové akademii múzických umění obor zvuková tvorba. Hudebně se podílel na inscenacích Nickname (2004), Understand (2005), Duší dítě a jiných, nejnověji na titulu 8 – polib prdel kosům (2006). Své studium zúročuje jako tvůrce zvukových plánů do divadelních inscenací, multimediálních projektů a spoluprací se zahraničními umělci, kteří navštěvují Českou republiku (David Byrne, DV8, Ultima Vez, Meredith Monk ...)

Vratislav Šrámek (1962) – úprava zpívaných lidových písní

Svá hudební studia zaměřil na hru na klavír (nejdříve na ostravské konzervatoři, následně na pražské AMU). Během studií spolupracoval jako korepetitor, asistent sbormistra i sbormistr s pěveckými sbory (s Ženským komorním sborem Ostrava a s Brixio akademickým sborem) a skládal hudbu k filmům studentů FAMU. Po studiích působil jako korepetitor baletu Hudebního divadla v Karlíně a na Taneční konzervatoři, uplatnil se i jako člen vokálního souboru Dobrý večer Quintet (nahrávky CD) a v současné době působí jako docent na Katedře alternativního a loutkového divadla DAMU. Jako autor scénické hudby se podílel na řadě projektů v pražských divadlech i jinde – je autorem hudby pro Hamleta na Letních shakespearovských slavnostech na Pražském hradě, pro Dejvické divadlo složil hudbu k představení Spoonriverská antologie a k Inscenaci roku 1995 Sestra Úzkost v režii J. A. Pitínského, hudebně zde nastudoval Mozartovu Kouzelnou flétnu aj., pro libeňské Divadlo pod Palmovkou napsal hudbu pro Dům doni Bernardy, Život je sen, Caligulu aj., v Hradci Králové spolupracoval jak s Klicperovým divadlem (Máj, Shakespearův Konec dobrý, všechno dobré), tak s Divadlem DRAK (Ledová nevěsta, Tři zlaté vlasy děda Vševěda, Vše lítá co peří má), skládal hudbu pro pražské Divadlo Minor (Rozum a štěstí) a Divadlo Lampion v Kladně (Bruncvík, Míček Flíček, Začarovaný vůl, Princ Bajaja aj.). Scénickou hudbu složil i pro několik televizních inscenací. Pro činohru Národního divadla napsal v roce 2001 hudbu k inscenaci Rutovy novinky Olga a ďábel, v roce 2004 k Shakespearovu Coriolanovi a scénickou hudbu ke hře E. O' Brienové Virginia (2005).

Adéla Laštovková Stodolová (1978) – pohybová spolupráce

V roce 1997 absolvovala Duncan centre v Praze a v roce 2003 pak u prof. Ctibora Turby Katedru nonverbálního a komediálního divadla HAMU. Kromě herectví (spolupráce s Divadlem Archa, Studiem Y, Divadlem Komédie, Alfréd ve dvoře, Rokoko) se věnuje choreografii (Břehy Gangy v Národním divadle, Happy end v Divadle Na zábradlí, Výlety pana Broučka v Národním divadle jako asistentka choreografie) a vlastním autorským projektům (Za tím, Všechna jediná a It's so lovely, že?). Za autorskou inscenaci Všechna jediná získala Cenu divadelních novin v oboru Alternativa, Cenu diváků na festivalu České taneční platformy, Grand Prix na polském festivalu Zdarzenia a Grand Prix na festivalu Fiesta ve Venezuele. S režijním tandemem SKUTR spolupracuje v rámci rezidenčního programu Archa.lab Divadla Archa (Nickname, Duší dítě, Understand).

Rostislav Novák (1979) – pohybová spolupráce

Od roku 1999 studuje u prof. Josefa Krofty herectví na Katedře alternativního a loutkového divadla DAMU v Praze. V sezoně 1998–99 byl v angažmá Západočeského divadla v Chebu, v letech 2001–02 spolupracoval s hradeckým divadlem DRAK, v letech 2003–05 byl členem Divadla Minor. Nyní je na volné noze. Pohostinsky vystupuje v NoD Roxy, Divadle Archa ad. Jako performer se věnuje pouličnímu divadlu (Chůdové průvody, Praha 2000–01, Cirkus Sci-fi na hradě Svojanov, 2004). Kromě divadla si zahrál ve filmech Náráz, Konec a Nachtangst a v televizních seriálech Ranč U Zelené sedmy a Bazén. Pro Českou televizi se autorsky podílel na pořadu o adrenalinových sportech Off – off. S režijním tandemem SKUTR spolupracuje v rámci rezidenčního programu Archa.lab Divadla Archa (Nickname, Understand a one man show: 8 – polib prdel kosům).

PORADNÍ ORGÁNY ŘEDITELE NÁRODNÍHO DIVADLA:

MARKETINGOVÁ RADA NÁRODNÍHO DIVADLA:

Mgr. Martina Králová, Marketing manager, České radiokomunikace a. s.

Janis Sidovský, SIDOVSKY management s. r. o.

Ing. Roman Jirásek, Ředitel společnosti, předseda představenstva M.I.P. Group, a. s.

PhDr. Pavel Maurer, Managing Director, rmg:connect

Johannes Kinsky, Managing Director, JP Morgan International Limited

UMĚLECKÁ RADA NÁRODNÍHO DIVADLA:

Karel Steigerwald, dramatik

Ivan Liška, tanečník, ředitel baletu Staatstheater München

Dr. Václav Janeček, dramaturg Laterny Magiky

Sylvie Bodorová, skladatelka

Eva Blahová, pedagog zpěvu

Jiří Bartoška, herec, prezident Filmového festivalu Karlovy Vary

Prof. MUDr. Josef Koutecký, Dr.Sc., děkan 2. lékařské fakulty UK

Viktor Stoilov, majitel nakladatelství TORST

Dr. Leo Pavlát, ředitel Židovského muzea Praha

PhDr. Michal Lukeš, generální ředitel Národního muzea

Aleš Březina, ředitel Institutu Bohuslava Martinů

KONTAKTY:

akad. arch. Daniel Dvořák

ředitel Národního divadla

tel.: +420 224 901 250

fax: +420 224 932 092

e-mail: d.dvorak@narodni-divadlo.cz

Helena Krausová, M.B.A.

tisková mluvčí, mediální servis ND

tel.: +420 224 901 676

mobil: +420 737 346 292

e-mail: h.krausova@narodni-divadlo.cz

MgA. Helena Bartlová

PR baletu Národního divadla

tel.: +420 224 902 527

e-mail: h.bartlova@narodni-divadlo.cz

MgA. Kateřina Ondroušková

PR činohry Národního divadla

tel.: +420 224 902 126

e-mail: k.ondrouskova@narodni-divadlo.cz

Daniel Jäger

PR opery Národního divadla

tel.: +420 224 901 439

mobil: +420 737 223 964

e-mail: d.jager@narodni-divadlo.cz

www.narodni-divadlo.cz

zpracovala Helena Krausová

tel.: +420 224 901 676, +420 737 346 292, e-mail: h.krausova@narodni-divadlo.cz